

Երանութեան դիւթանքն հեշտ
Իր սրտին մէջ մարեցաւ.

Սուգեց անդունդը զինք շնշա:

Ունայն Ոգին անիրաւ:

Ու ցընդեցան յոյսերն իւր

Ինչպէս այգուն շամանդադ,

Ու սրտիս մէջ ալ տըխուր

Սիրոյն ցոլեցին իւր, աւաղ....

Ծովի ափին տըխրադէմ

Մահու սըգով ես լացի,

Աստղիկս երկնից բարձունքէն

Յած էր ինկած անհոգի:

Հ. ԵՂՈՒ ՓԵՏԻՍԵԱՆ

Ն Ե Ր Ք Ի Ն Մ Ե Հ Ե Ա Ն Ը

ՎԵՐԿԵՆՑԱՂՈՒՄ

Վերկենցադուռն անակնկալ կարծրօրէն
Մարմարագեղ, զերդ արձանի մը հոգին,
Իմ սրտիս մէջ՝ հին օրերու պատրանքին,
Ինչ քաղցրութիւն, շողն այս մարմն արեւն...

Տարբալուծել անկապ վառ պրիմալով,
Ու ծիածանը բռնել դէմ խաւարին.
Գտնել ազօթք մը դարօրէն ցնորային,
Որ գայ աստուած մը վիրաւոր սրտիս քով...

Յոյսին դարձող Որբութիւնն եմ հոգիին
Դեռ կը մըսի լուսնի ձիւնէն. կարելին
Արդեօք չ'ըրի՞ որ Հայրութիւն մը կանչէր...

Քայց ես տրդա՞յ մ'եմ հունձքին մէջ երազին,
Ու սոսկ որայ մը տրտմօրէն կապեցին
Ձեռքերս օծուած լոյսին դողովն արփաշէր

ՕՐԸ

Այս աղուոր, անգուշակ, այս տրտում
Օրը դեռ հոգիիս պարտեզին
Ծաղիկն է. միակ վարդը ժպտուն
Ուր ցօղի կաթիլներ կը մըսին.

Կը յիշէ գուցէ օրն այս, Եկուոր
Մը որուն ո՛չ մէկ տուն կը սպասէր,
Որ սրտիս խորհուրդին մէջ անտէր
Ընդգոգեց իր ըստուերն հեշտօր...

Կը հիւսէ գուցէ օրն այս երբեք
Ձ'երազուած կախարդանք մը զադանի,
Մանկութեան լոյսին պէս, երբեմնի
Շո՞ղ մարած սրտիս մէջ յուսաբեկ...

Ու չ'եղած իրիկունը տրտում,
Այնքան բոյր, այնքան երգ, այնքան սէր
Հոգիիս՝ որ անոր կը սպասէր,
Օրն այն շինջ, անգուշակ է ժպտուն...

ԳԻՇԵՐ

Կարապին որբ երգը չէ՞ր, — թէ՛ լրտութեան,
Որ ծանրացաւ միայն կաթիլ մ'արցունքով.
Ծարաւօրէն կը խոնարհի՞ տրտմաթով
Իմ հոգիիս աղբիւրին վրայ լուսնկան...

Ըստուերին մէջ քանդակուած լոյսն, արծաթեայ .
Շուշան, քաղէ՛լ մատնիրով շինջ, դալկահար,
Յանկարծ յառնող Յիշատակի մը համար
Որուն ժըպիտն հոգւոյս մութին մէջ կ'իյնայ...

Ո՞վ տարիներս արեւային, ձեզ նորէ՞ն
Համբել, մէկէն մինչեւ տարին, երբ դարձեալ
Արեւի բոց մը լուսայեղ, ոսկեկայլ
Ձեր Առաւօրը ծաղկեցուց խաւարէն...

Գիշերն հիմայ կարապին Ծր երգին հետ...
Ո՞վ քաղեց լոյսը մարմարէ պարտեզէն,
Յայգաժամին մատներն անվերջ կը հիւսեն
Ունայն պըսակն երազներուս տրտմաւետ...

ԱՆԴԱՐՁՈՐԷՆ ՎԼՃԻՏՈՐԷՆ

Անգարծօրէն, վընիտօրէն ու տրտմօրէն
Մեկնող ըստուերն այս օրուան, խոնջ այս արեւն
Գուցէ միակ անհուն խորհուրդն էր անուրջի,
Հէ՞ք որբ տըղայ, որուն ես գուռը չի բացի...

Կանչե՞ք արդեօք: Լըռութիւնն էր շրջապատող,
Եւ յետադարձ, երգի մը պէս որ կը յիշէ,
Ճրագը որուն կը ժպտի բոցը լուսաշող,
Իր կրկնելող երևոյթին ակն էր գուցէ...

Դեռ կը սպասեմ իր տեսիլքին: Ինչ քաղցրութիւն
Այս վիշտին մէջ ուր կ'արբենայ հոգիս տրտում.
Իր աղբիւրին դարձող ջուրին պէս երգեցիկ.

Մեկնող ըստուերն այս օրուան, խոնջ այս արեւն
Կը պարուրուի իր մերկութեան մէջ թափանցիկ,
Հեռակարօտ, ու սըգաւոր անյուսօրէն...

ԱՐՄԷՆ-ԻՐԿԱՅ